

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Hálou
sídlem Plynářská 671, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. 13744/22/5200-10422-713023,
ve věci kompenzačního bonusu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. 13744/22/5200-10422-713023, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 08. 01. 2021,
 - č. j. 26364/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“) zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 15 500 Kč za první bonusové období,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

- č. j. 26466/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) DŘ zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 8 500 Kč za druhé bonusové období,
- č. j. 25759/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) DŘ zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 11 000 Kč za třetí bonusové období,
- č. j. 25798/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) DŘ zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 5 500 Kč za čtvrté bonusové období,

a ze dne 31. 08. 2021,

- č. j. 3409923/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) DŘ zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 15 000 Kč za páté bonusové období,
- č. j. 3409931/21/3205-60561-809404, kterým bylo dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) DŘ zastaveno řízení zahájené podáním žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu ve výši 11 500 Kč za šesté bonusové období, a rozhodlo podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) DŘ.

2. Žalobce žádal poskytnutí kompenzačního bonusu podle zákona č. 461/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti se zákazem nebo omezením podnikatelské činnosti v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, v platném znění (dále jen „kompenzační zákon“), jako osoba samostatně výdělečně činná za provoz podnikatelské činnosti označené jako „*jízda se psím, resp. malamutím spřežením*“.
3. Žalobce namítal, že v rámci odvolacího řízení učiněná výzva podle § 155 odst. 2 DŘ ze dne 9. 2. 2022, č. j. 2493/22/5200-10422-713023, byla v rozporu se zákonem, neboť žalovaný nedostal své zákonné povinnosti před vydáním rozhodnutí seznámit žalobce se všemi podklady rozhodnutí společně s tím, jaké důsledky z nich vyvozuje. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52. Žalovaný totiž ve výzvě podle žalobce nerefletoval všechny v předcházejícím řízení nashromážděné podklady a u veškerých ve výzvě uvedených podkladů neuvedl, jak je hodnotí a co z nich dovozuje. Oproti tomu ve výzvě žalovaný reflektoval jen některé žalobcem předložené důkazy (konkrétně všeobecné obchodní podmínky žalobce, prohlášení Ing. R. K. – provozovatele penzionu Horalka ve Špindlerově Mlýně, a dvě fotografie psů a psího spřežení). K všeobecným podmínkám předloženým žalobcem žalovaný nic neuvedl a zbylé podklady shromážděné správcem daně v předcházejícím řízení nerefletoval.
4. Dále žalobce namítá, že nesouhlasí se samotným rozhodnutím o odvolání, neboť jím byl zkrácen na svých právech, jmenovitě pak nesouhlasí s názorem žalovaného, že jako podnikatelský subjekt nemá provozovnu a z povahy jeho podnikání činnost v provozovně nevykonává. V rozporu s názorem žalovaného se podle žalobce na něj vztahuje usnesení vlády České republiky č. 1103 ze dne 26. 10. 2021 a také usnesení vlády České republiky č. 1375 ze dne 23. 12. 2020. Žalobce pak zastává názor, že jeho činnost lze ve smyslu § 2550 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podřadit pod individuální smluvní přepravu. Podle žalobce je jím poskytovaná služba srovnatelná např. s přepravou v historické tramvaji, k čemuž odkazuje na webové stránky Dopravního podniku hl. m. Prahy. Jako důkaz tyto webové stránky přitom navrhoval již v daňovém řízení a žalovaný se s navrženým důkazem nijak nevypořádal. Podle žalobce tak může být provedená přepravní služba spojena se zážitkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

5. Pokud bylo výkladem kompenzačního zákona možno dojít k závěru, že lze uznat činnost taxikářů s tím, že jejich vozy jsou mobilními provozovny, lze dospět ke stejnému závěru v případě žalobce. Tvzení žalovaného o tom, že individuální smluvní přepravou osob lze rozumět pouze prostý přesun nejvýše devíti osob včetně řidiče z místa A do místa B, je pouze nepodloženým názorem nemajícím oporu v právním předpise. Žalovaný přitom kvalifikuje např. i lodní přepravu jako zážitkovou službu. V případě žalobce tak byl naplněn předmět kompenzačního bonusu podle § 6 odst. 1 kompenzačního zákona a bonus měl žalobci být přiznán.
6. Žalobci pak podle jeho názoru měl být přiznán kompenzační bonus na základě skutečnosti, že byl omezen volný pohyb osob a zákazníci se tak nemohli dostavit za žalobcem. Žalobce nesouhlasí s úvahou žalovaného, že zákazníci nebyli bezprostředně omezeni ustanovením § 1 kompenzačního zákona, neboť na ně jako na soukromé osoby nedopadají omezení podle tohoto ustanovení, ta míří do podnikatelské sféry. Přitom těmito skutečnostmi se žalovaný v dokazování nezabýval. Žalovaný pak pouze tvrdí, že v případě žalobce nebyl naplněn předmět kompenzačního bonusu podle § 6 odst. 2 kompenzačního zákona, nijak se tím blíže nezabývá v dokazování. K tomu žalovaný citovaný článek je pak pouze jeho subjektivním názorem. V závěru žaloby žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
7. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky de facto odpovídají těm odvolacím, tyto byly již vypořádány v napadeném rozhodnutí, přičemž na svých závěrech v něm uvedených žalovaný nadále trvá. K námitce porušení ustanovení § 115 odst. 2 DŘ žalovaný uvedl, že předmětné ustanovení se vztahuje na provádění dokazování v rámci odvolacího řízení. Není tím stanovena povinnost žalovaného seznámit opakovaně žalobce se všemi dosavadními závěry správce daně, a to za předpokladu, že žalovaný nedospěl k právnímu názoru odlišnému od správce daně. Dále žalovaný odmítl obecnou námitku žalobce o tom, že by jej neseznámil se svými závěry a hodnocením provedených důkazů. Žalovaný pak poukázal na svou argumentaci týkající se neuvedení hodnocení žalobcem předložených obchodních podmínek a doplnil, že se od závěrů správce daně neodchýlil a setrval na tom, že činnost žalobce nenaplnuje podmínky nároku na kompenzační bonus. Žalovaný také odkázal na bod 24 seznámení s hodnocením důkazních prostředků v odvolacím řízení a bod 25 napadeného rozhodnutí, kde hodnotil žalobcem předložený odkaz na webové stránky Dopravního podniku hl. m. Prahy.
8. K namítané nezákonnosti žalovaný zdůraznil, že kompenzační bonus podle kompenzačního zákona má sloužit těm podnikatelům, jejichž činnost byla přímo omezena nebo zakázána, k čemuž odkázal na důvodovou zprávu k předpisu. Připustil při tom, že podnikatelská činnost žalobce mohla být omezena zprostředkovaně, avšak to nezakládá nárok na kompenzaci podle § 6 odst. 1 nebo 2 kompenzačního zákona. Na žalobce pak nedopadá ani jím zmiňované usnesení vlády č. 1103, neboť tímto usnesením byl zakázán maloobchodní prodej a poskytování služeb v provozovnách. Na žalobce by se vztahoval obecný zákaz podle § 1 odst. 1 tohoto usnesení, ale jen v případě, pokud by měl stálo provozovnu. Totéž platí o usnesení vlády č. 1375, kterým sice došlo s účinností od 27. 12. 2020 k omezení pohybu osob na území ČR, pro cesty do zaměstnání nebo k výkonu podnikatelské činnosti však byla udělena výjimka. Přitom polemika o dopadu tohoto usnesení na odběratele žalobce (tedy jeho zákazníky) ve smyslu § 6 odst. 1 nebo 2 kompenzačního zákona je podle žalovaného bezpředmětná, žalobcovi zákazníci totiž nejsou osobami ve smyslu § 1 téhož zákona. Žalovaný taktéž nesouhlasí s tím, že činnost žalobce by byla individuální smluvní

přepravou a bylo by možno na něj nahlížet jako na podnikatele s mobilní provozovnou obdobně jako taxikáře. V případě žalobce se totiž jedná o zážitkovou službu, nikoliv službu za účelem přepravy z bodu A do bodu B. V této úvaze vycházel žalovaný z definice přepravy podle § 2550 občanského zákoníku a definice taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v platném znění. S ohledem na výše uvedené skutečnosti a závěry obsažené v napadeném rozhodnutí navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o poskytnutí kompenzačního bonusu osobě samostatně výdělečně činné podle kompenzačního zákona za celkem šest bonusových období (celkem požadované kompenzační bonusy činí 67 000 Kč). Ve svých žádostech jako činnost bezprostředně omezenou nebo zakázanou uvedl „*jízda se psím spřežením*“ respektive „*jízda s malamutím spřežením*“. Správce daně na základě provedeného postupu k odstranění pochybností dospěl k závěru, že činnost daňového subjektu nebyla předmětem kompenzačního bonusu podle § 1 a § 6 odst. 1 nebo 2 kompenzačního zákona, a vydal proto napadená rozhodnutí, kterými řízení o žádosti žalobce zastavil. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, ke kterým přiložil jako navržené důkazy fotografie psů a psího spřežení, prohlášení Ing. R. K., provozovatele pensionu Horalka ve Špindlerově Mlýně, kopie obrazovky týkající se koronaviru u zvířat a kopie obrazovky „*Dopravní noviny. Taxislužby budou moci čerpat kompenzace jako mobilní provozovny. Taxikáři jsou spokojeni*“ a všeobecné obchodní podmínky ke své podnikatelské činnosti. Žalovaný seznámil dne 9. 2. 2022 žalobce s hodnocením důkazních prostředků předložených v rámci odvolacího řízení a následně předmětná odvolání zamítl a rozhodnutí napadená odvoláním potvrdil.
11. Podle § 1 odst. 1 kompenzačního zákona, tento zákon upravuje daňový bonus na kompenzaci některých hospodářských následků bezprostředně souvisejících s omezením nebo zákazem podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 (dále jen "kompenzační bonus").
12. Podle § 6 odst. 1 kompenzačního zákona je předmětem kompenzačního bonusu výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, a to v kalendářním dni, ve kterém byla tato činnost bezprostředně zakázána nebo omezena opatřením podle § 1.
13. Podle § 6 odst. 2 kompenzačního zákona je pak předmětem kompenzačního bonusu také výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, a to v kalendářním dni, ve kterém byla tato činnost alespoň z 80 % vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřením podle § 1 vztahujícího se na

a) odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu, nejedná-li se o činnost subjektu kompenzačního bonusu, jejíž výstupy lze bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli, nebo

b) osobu, v jejíchž prostorách je činnost subjektu kompenzačního bonusu vykonávána, nejedná-li se o činnost subjektu kompenzačního bonusu, kterou lze bez zásadních obtíží vykonávat jinde.

14. K první žalobní námitce týkající se procesního pochybení v postupu žalovaného, které má spočívat v nedostatečném seznámení žalobce se všemi podklady rozhodnutí, soud uvádí, že ustanovení § 115 odst. 2 DŘ, ze kterého žalobce vychází, hovoří o povinnosti seznámit žalobce s těmi důkazy a jejich hodnocením, které byly provedeny v odvolacím řízení, a dále o povinnosti seznámit žalobce s právními závěry odvolacího orgánu v případě, že se tyto odlišují od závěrů učiněných správcem daně. Předmětné ustanovení je třeba vnímat v kontextu systematiky DŘ. Toto ustanovení je vtěleno do části zákona týkající se odvolání, z čehož plyne, že tato povinnost odvolacího orgánu se vztahuje ke skutečnostem nastalým v odvolacím řízení. V nyní projednávané věci se však žalovaný od závěrů správce daně nijak neodchyluje a taktéž své odůvodnění nestaví na důkazech v odvolacím řízení provedených. Nemá proto žádný význam seznamovat žalobce se všemi skutečnostmi, důkazy a závěry z nich plynoucími, se kterými byl již seznámen v řízení před správcem daně a především v odvoláním napadených rozhodnutích. V tomto tak žalovaný postupoval správně a námitka není důvodná.

15. S žalobcem však dílem lze souhlasit v tom, že žalovaný se měl blíže vyjádřit k navrženým důkazům (všeobecné obchodní podmínky žalobce, prohlášení Ing. R. K. – provozovatele penzionu Horalka ve Špindlerově Mlýně, a dvě fotografie psů a psího spřežení), neboť jejich prosté uvedení v odst. 14 seznámení se zjištěnými skutečnostmi nenaplnuje požadavky § 115 odst. 2 DŘ ani žalobcem odkazované judikatury. Z dosavadního průběhu řízení nicméně bylo zjevné (a nesporné), že žalobce provozuje službu jízdy se psím spřežením, nebylo pochyb o tom, že k tomu má jistě psy a saně (ve vztahu k předmětným fotografiím), taktéž bylo zjevné, že v důsledku omezujících opatření pandemie u něj došlo k poklesu příjmů z podnikatelské činnosti (ve vztahu k všeobecným obchodním podmínkám, kde je uvedeno, že je v případě neuskutečnění jízdy žalobce povinen zákazníkovi vrátit uhrazené finanční prostředky), ostatně jako u drtivé většiny podnikatelských subjektů v období pandemie COVID-19. V poslední řadě pak v řízení nevznikla pochybnost o tom, že žalobce vykonával svou podnikatelskou činnost mj. v okolí penzionu Horalka, kde by po takovou dobu byl také ubytován (ve vztahu k čestnému prohlášení). Žalovaný sice v následujících odstavcích seznámení se zjištěnými skutečnostmi vysvětluje, že hlavní řešená otázka se týká splnění podmínek podle § 1 a § 6 odst. 1 a odst. 2 kompenzačního zákona, a z tohoto vysvětlení implicitně plyne, že předmětné navržené důkazy postrádají relevanci ve vztahu k meritu sporu. Soud má však za to, že takovou úvahu měl žalovaný uvést v seznámení se zjištěnými skutečnostmi explicitně. Absenci těchto úvah v seznámení se zjištěnými skutečnostmi lze tedy označit za vadu, avšak ta nemá podle zdejšího soudu vliv na zákonnost rozhodnutí. Jedná se totiž o návrhy důkazů směřující k objasnění skutkového stavu. Ten však žalovaným ani správcem daně nebyl rozporován a nevznikly o něm v řízení pochybnosti. Nadto meritem celého sporu je otázka právní, tedy to, zda žalobce splnil podmínky pro přiznání nároku na kompenzační bonus, přičemž touto otázkou se dostatečně žalovaný zabýval jak v seznámení se zjištěnými skutečnostmi, tak v napadeném rozhodnutí. Za podstatnou také považuje soud skutečnost, že z žalobcem

uplatněné námitky neprovedení těchto důkazů (resp. neseznámení se závěry, které z nich žalovaný vyvozuje) není jasné, jakým způsobem by tyto měly změnit jinak zcela důvodný závěr žalovaného o tom, že na žalobce se nárok na kompenzační bonus podle kompenzačního zákona nevztahuje.

16. Pokud se týče další žalobní námitky o tom, že na žalobce měla negativně dopadnout usnesení vlády č. 1103 a 1375, a proto má nárok na kompenzační bonus, je podle soudu třeba vyjít z důvodové zprávy ke kompenzačnímu zákonu a dikce výše uvedeného ustanovení § 1 odst. 1 kompenzačního zákona. Z obecné části důvodové zprávy k zákonu se podává srovnání se zákonem č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2: *„Nyní navrhovaný kompenzační bonus by naopak měl cílit pouze na relativně omezený a vcelku jednoznačně definovaný okruh subjektů, do jejichž činnosti bylo ze strany státu bezprostředně zasaženo cestou přímých zákazů či omezení, popřípadě v těsné souvislosti s těmito zákazy a omezeními. Subjekty nového kompenzačního bonusu by měly proto být pouze osoby samostatně výdělečně činné, resp. společníci malých společností s ručením omezeným, jejichž činnost byla bezprostředně zakázána či omezena opatřeními státních orgánů.“* Z výše uvedeného plyne, že činnost žalobce pro vznik nároku na kompenzační bonus podle aplikovaného kompenzačního zákona (č. 461/2020 Sb.) musí být omezena výslovně a přímo.
17. Usnesením vlády č. 1103 byl ode dne 28. října 2020 v bodě 1 odst. 1 zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách. Ustanovení pak dále obsahuje seznam výjimek pro různé druhy provozoven a v něm není činnost žalobce uvedena. V úvahu by tak připadal pouze obecný zákaz poskytování služeb, avšak tento je vázán na existenci provozovny. Z povahy podnikatelské činnosti žalobce je zjevné, že žalobce provozovnu nemá. Taktéž žalobce nevykonává pochůzkový a podomní prodej, neposkytuje ubytovací služby, ani neprodává na tržišti (kde i tyto činnosti byly usnesením omezeny a žalobce na ně odkazuje). Žalobci tak nebyla tímto usnesením jeho činnost přímo zakázána ani nebyla přímo omezena. Usnesením vlády č. 1375 byl pak ode dne 27. prosince 2020 zakázán volný pohyb osob na území celé České republiky, avšak s výjimkou cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele. Nejedná se tak ve smyslu § 1 odst. 1 kompenzačního zákona o omezení přímé a bezprostředně související s činností žalobce, neboť ani tímto usnesením nebyl v důsledku existující výjimky pro podnikatele žalobce přímo omezen. Pokud má žalobce za to, že byli tímto usnesením omezeni jeho zákazníci, lze s ním souhlasit. Podle předmětného zákona mu však za to kompenzace nenáleží, neboť se v důsledku jedná o omezení na žalobce dopadající zprostředkovaně a nikoliv bezprostředně.
18. Rozhodně pak nelze se žalobcem souhlasit v jeho úvaze, že poskytuje individuální smluvní přepravu ve smyslu § 2550 občanského zákoníku. Totožnou námitkou se přitom zcela dostatečně zabýval již žalovaný v odst. 25 napadeného rozhodnutí. Krajský soud k tomu dodává, že se smluvní přeprava rozchází se službou poskytovanou žalobcem v tom, co je primárním cílem poskytované služby. Zatímco v případě přepravy je obvyklým cílem dosažení nové destinace, tedy přemístění z bodu A do bodu B, v případě žalobce je cílem jím poskytované služby samotná cesta mající povahu zážitku. Zcela nad rámec soud uvádí, že rozdílná povaha uvedených služeb plyne i ze žalobcem předkládaných obchodních smluvních podmínek, námitkou z bodu 2.2 kde je uvedeno: *Služby poskytované pořadatelem*

spočívají primárně ve svezení zákazníka s malamutím spřežením.“ Rozdílu si je tak nepochybně vědom i žalobce.

19. Ze stejného důvodu pak neobstojí ani žalobcova argumentace příkladem historických tramvají, když sám žalobce v odst. 19. žaloby připouští, že s cestou historickou tramvají je spojen zážitek jako vedlejší produkt. Zde jen soud poznamenává, že argumentaci srovnáním s historickými tramvajemi žalobce nepředložil jak v žádostech, tak v odvolání proti rozhodnutí správce daně. Vypořádání takové argumentace je pak podle soudu v zásadě totožné jako srovnání s taxislužbou, a toto je v napadeném rozhodnutí dostatečné a srozumitelné. Obstojí také žalovaným použitý příklad lodní přepravy, neboť tento byl zjevně v kontextu rozhodnutí použit ve smyslu zážitkové plavby, nikoliv ve smyslu lodní přepravy a komentářové literatury, na kterou odkazuje žalobce. Proto ani na základě takové argumentace nelze dospět k závěru, že podnikatelská činnost žalobce byla přímo dotčena a omezena vládními usneseními a žalobci by tak měl náležet nárok na kompenzační bonus ve smyslu § 6 odst. 1 kompenzačního zákona.
20. Na žalobce se pak nevztahuje ani nárok na kompenzační bonus ve smyslu výše citovaného § 6 odst. 2 písm. a) nebo b) kompenzačního zákona, čemuž se náležitě věnoval žalovaný v odst. 26 až 28 napadeného rozhodnutí. Ve smyslu § 1 kompenzačního zákona nelze žalobcovy zákazníky vnímat jako odběratele (byť tito od něj službu odebírali). Ustanovení § 1 totiž hovoří o zákazu nebo omezení konkrétně podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy. Alternativa nároku na kompenzační bonus podle § 6 odst. 2 písm. a) je tak použitelná, jen pokud je odběratelem osoba, jejíž podnikatelská činnost byla omezena. To ostatně plyne i z důvodové zprávy k zákonu, kde se uvádí: *„Nyní navrhovaný kompenzační bonus by naopak měl cílit pouze na relativně omezený a ucelku jednoznačně definovaný okruh subjektů, do jejichž činnosti bylo ze strany státu bezprostředně zasaženo cestou přímých zakázů či omezení, popřípadě v těsné souvislosti s těmito zakázy a omezeními. Subjekty nového kompenzačního bonusu by měly proto být pouze osoby samostatně výdělečně činné, resp. společníci malých společností s ručením omezeným, jejichž činnost byla bezprostředně zakázána či omezena opatřeními státních orgánů, resp. osoby samostatně výdělečně činné, resp. společníci malých společností s ručením omezeným, kteří dodávají zboží, služby či jiné výstupy těm podnikatelům, jejichž činnost byla zakázána nebo omezena opatřeními vlády...“* Žalovaný se taktéž dostatečně zabýval aplikací § 6 odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona na případ žalobce, a žalobce sám kromě obecného nesouhlasu v žalobě k této úvaze nic konkrétního nenamítá. Soud proto pouze uvádí, že se závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť činnost žalobce je vykonávána ve venkovních prostorech, a nikoliv v prostorech jiného subjektu, jejichž užívání bylo omezeno opatřeními státních orgánů. Soud pak neshledal důvodnými ani dvě poslední uplatněné námitky, a sice námitku nedostatečného dokazování ve vztahu k § 6 odst. 2 kompenzačního zákona a spíše obecné vyjádření nesouhlasu žalobce s užitím článku umístěného na webových stránkách finanční správy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z žalobní námitky nedostatečného dokazování není jasné, jakým způsobem se měl žalovaný v dokazování aplikací předmětného ustanovení zabývat a jaké důkazy měl k této otázce provést, nadto aplikace celého § 6 na případ žalobce je primárně otázkou právní a právní rozbor uvedený v napadeném rozhodnutí je zcela dostačující. Žalovaným citovaný článek v odst. 31 napadeného rozhodnutí se pak týká vypořádání odvolací námitky o sezónním charakteru podnikatelské činnosti žalobce. Obdobná námitka však nebyla v žalobě uplatněna, soud proto pouze uvádí, že žalobce nevysvětlil, jak bylo užitím takového článku v odůvodnění

napadeného rozhodnutí zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv, a užití takového odkazu v odůvodnění napadeného rozhodnutí není obecně v rozporu se zákonem.

21. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 7. září 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu